

Arrest

nr. 70 130 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 januari 2010 dient verzoeksters een aanvraag van een verklaring van inschrijving in (bijlage 19) als echtgenote.

1.2. Op 8 juli 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M., A. M. {...} geboren te Levski, op {...} van Bulgaarse nationaliteit.

EN

T. T. F. {...} geboren te Gent op {...} van Bulgaarse nationaliteit.

Reden van de beslissing:

M. A. M. {...} verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40 bis § 2, ° van de wet van 15-12-1980.

Het minderjarig kind verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de echtgenoot/vader, dient ook het verblijf van betrokkene en het kind te worden beëindigd en dit op grond van artikel 42 ter § 1, 2°. De echtgenoot/vader zal immers ten gevolge van het verliezen van het verblijfsrecht het Rijk verlaten en mevrouw M. {...} kan het recht op verblijf in eigen hoofde niet behouden, gezien nergens uit het dossier of het rijksregister blijkt dat zij zelf aan de voorwaarden overeenkomstig art 40, §4 zou kunnen voldoen. Betrokkene is ons immers bekend als 'zonder beroep' en heeft recentelijk geen arbeidskaart bekomen waardoor het redelijk is ervan uit te gaan dat deze situatie ongewijzigd is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden voert verzoekster de schending aan van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Schending van van de artikelen 54 van het K.B. van 8/10/1981 en verder en van artikel 40 bis § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting

De beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten is disproportioneel gezien de echtgenoot ten onrechte werd geweigerd. De echtgenoot diende een verzoek in bij de Raad. De echtgenoot van verzoeker diende een aanvraag tot regularisatie in voor zijn gezin. Hijzelf heeft een wachttijd van 5 jaar inzake asiel en voldoet dus om geregulariseerd te worden volgens de inhoud van de loyale toepassing van de Staatssecretaris.

Dat geenszins gemotiveerd wordt waarom het verzoek tot regularisatie van verzoekende partij niet dient afgewacht. Een (eerdere) aanvraag conform artikel 9. Vw dd. 26 Maart 2007 was immers gekend bij verwerende partij nog voor de het bevel gegeven werden. Dat het geven van dit bevel derhalve niet zorgvuldig is geschied en in strijd met is met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissingen. Deze is contradictorisch met de aanvraag tot regularisatie, verwerende partij dus wel bekend. Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker, die prefect geïntegreerd is niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde. De motivering van de beslissing dd 8 juli 2011 waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

{...}

Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel

door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 54 van het Vreemdelingenbesluit en 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. De exceptie van de verwerende partij ter zake is gegrond. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 42ter, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekster het verblijfsrecht heeft verkregen in functie van haar echtgenoot wiens verblijfsrecht beëindigd werd zodat ook aan haar verblijfsrecht een einde wordt gesteld. Voorts motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in eigen hoofde te kunnen behouden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.4. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat de motieven van de bestreden beslissing te betwisten. Verzoekster meent evenwel dat de bestreden beslissing niet mocht genomen worden omdat haar echtgenoot een asielprocedure van vijf jaar heeft gehad en meent dan ook in aanmerking te komen voor regularisatie in toepassing van artikel 9, derde lid / artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst op de hangende aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet ingediend op 26 maart 2007 die de verwerende partij gekend is zodat haar geen bevel kon afgeleverd worden. Verzoekster meent dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door de persoonlijke situatie niet te onderzoeken. Verzoekster wijst nog op rechtspraak waarbij zij stelt dat een verwijderingsmaatregel maar mogelijk is na uitspraak over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis (of: oud artikel 9, derde lid) of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een dergelijke aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het inhoudelijke betoog van verzoekster waarom zij meent in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van (oud) artikel 9, derde lid of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan derhalve geen afbreuk doen aan de motieven van de in casu bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt omstandig waarom het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd wordt en haar bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten. Nogmaals wijst de Raad erop dat verzoekster nalaat deze motieven te betwisten.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis (of oud artikel 9, derde lid) van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, hetgeen in casu is gebeurd.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan aangenomen worden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER